

Wyrok z dnia 26 maja 1999 r.

II UKN 664/98

Jeżeli w orzeczeniu uznającym wnioskodawcę za inwalidę z powodu wypadku przy pracy określono to inwalidztwo jako czasowe (12 miesięcy), lecz następnie zaniechano przeprowadzenia badań kontrolnych, to nie ma przeszkód do poddania rencisty badaniu kontrolnemu w trybie § 29 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 sierpnia 1983 r. w sprawie składu komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu postępowania, trybu kierowania na badania przez te komisje oraz szczegółowych zasad ustalania inwalidztwa (Dz.U. Nr 47, poz. 214 ze zm.).

Przewodniczący: SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca), Sędziowie: SN Maria Tyszel, SA Krystyna Bednarczyk.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 maja 1999 r. na rozprawie sprawy z wniosku Stanisława P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o prawo do renty inwalidzkiej wypadkowej, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 października 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 10 marca 1998 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił odwołanie Stanisława P. od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w P. wstrzymującej wypłatę renty inwalidzkiej z tytułu wypadku przy pracy. Sąd pierwszej instancji w oparciu o opinię biegłych sądowych neurologa ortopedy, kardiologa i radiologa ustalił, że następstwa wypadku z 1974 r., polegające na złamaniu obu kości śródstopia lewego, ustąpiły i wnioskodawca w pełni odzyskał sprawność lewej kończyny dolnej.

Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny w Poznaniu, który wyrokiem z dnia 13 października 1998 r. oddalił apelację wnioskodawcy.

Kasacja wnioskodawcy zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie § 29 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 marca 1983 r. w sprawie składu komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu postępowania, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz szczegółowych zasad ustalania inwalidztwa (Dz.U. Nr 47, poz. 214).

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest nieuzasadniona. Bezsportnie wnioskodawca w dniu 26 kwietnia 1974 r. uległ wypadkowi przy pracy, jednakże, jak wynika z akt rentowych, bezpośrednio po wypadku nie został uznany za inwalidę żadnej z grup, przyznano mu na 6 miesięcy rentę chorobową. [...] Obwodowa KIZ w Ś. uznała wnioskodawcę za inwalidę drugiej grupy z powodu wypadku przy pracy na okres 1 roku, w ciągu którego powinien on odzyskać zdolność do pracy, jednakże orzeczenie to zmieniła 10 grudnia 1975 r. Wojewódzka KIZ, nie zaliczając wnioskodawcy do żadnej grupy inwalidów. Prawo do renty inwalidzkiej nabył wnioskodawca na podstawie wyroku Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 5 maja 1976 r., w świetle którego, na podstawie opinii biegłych, wnioskodawca został zaliczony do III grupy inwalidów wskutek wypadku przy pracy (na okres 12 miesięcy). Wnioskodawca pobierał rentę inwalidzką wypadkową, przy czym organ rentowy nie poddawał go - mimo treści opinii biegłych - badaniom kontrolnym aż do 1996 r.

Przepis § 29 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia stanowi, że nie wyznacza się terminów badań kontrolnych osób, które osiągnęły wiek: kobiety – 55 lat, mężczyźni – 60 lat, chyba że inwalidztwo tych osób spowodowane zostało urazem i nie ma charakteru trwałego. Skoro inwalidztwo wnioskodawcy było spowodowane urazem i zarówno według orzeczeń KIZ, jak i biegłych sądowych, nie miało charakteru trwałego dopuszczalne było przeprowadzenie w 1996 r. badania kontrolnego wnioskodawcy. Także ustęp 3 omawianego przepisu dopuszcza możliwość przeprowadzenia z urzędu badania kontrolnego inwalidy, jeżeli zostaną udowodnione okoliczności wskazujące na zmianę stanu inwalidztwa.

Nie można zatem podzielić poglądu kasacji w kwestii naruszenia wskazanego § 29 rozporządzenia z dnia 5 marca 1983 r., gdyż okres pobierania renty inwalidzkiej nie jest równoznaczny z okresem trwania inwalidztwa, zaś organ rentowy uprawniony był do wyznaczania badania kontrolnego na całej przestrzeni lat 1976-1996. Trafność

stanowiska organu rentowego w przedmiocie braku inwalidztwa powypadkowego została potwierdzona opiniami biegłych sądowych lekarzy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji i zaakceptowana wyrokiem zaskarżonym kasacją. Kasacja nie stawia temu wyrokowi zarzutu naruszenia prawa procesowego, wobec czego Sąd Najwyższy rozpoznając kasację w jej granicach związany jest ustaleniami faktycznymi dokonanyymi (przejętymi) przez Sąd drugiej instancji. W świetle tych ustaleń, wnioskodawca nie jest inwalidą wskutek wypadku przy pracy, wobec czego wstrzymanie renty inwalidzkiej okazało się uzasadnione, a jak to wyżej wskazano § 29 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z 5 marca 1983 r. nie został naruszony.

Tym samym Sąd Najwyższy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia kasacji i w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====